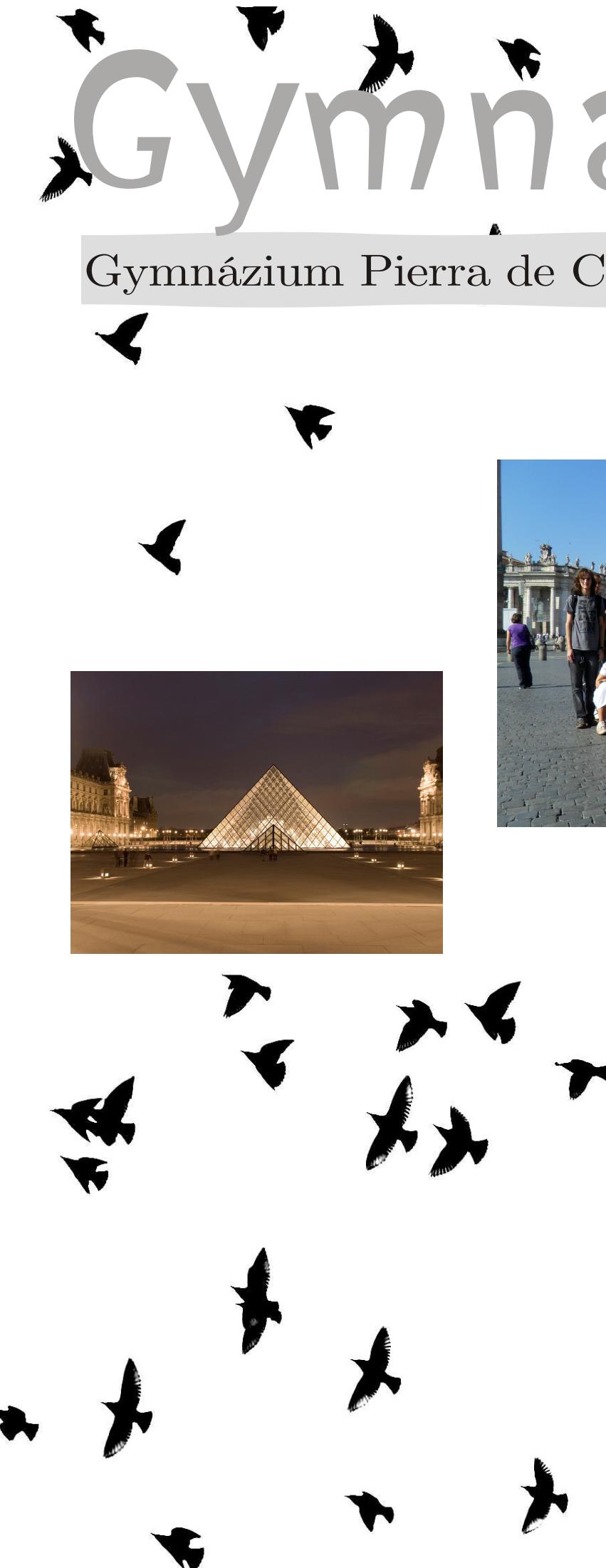

Gymnázista

Gymnázium Pierra de Coubertina

číslo: 1
ročník: 35
cena: 0,70 €

Gymnazista
Som zhnusená z kultúrnej nezrelosti študentov tejto školy.
Prednedávnom sme boli na Hronského rapsodiách.
Hronský, aj keď o jeho živote nič netušíte, aj keď o jeho skutkoch a dielach ani nesnívate, viete, že sa o ňom „musíme“ učiť. A prečo?

Pretože Hronský niečo dosiahol! Nepochybne každý, kto je spomenutý v učebniciach, v slovenskom či inonárodnom kultúrnom živote niečo významné dosiahol.

Čo vy? Čo ste to za ľudí? Čo ste vy dokázali? A čo vôbec máte šancu dokázať?

Nečakám, že si svoje správanie uvedomíte, nečakám, že svoje správanie ihned zmeníte, pretože nečakám, že si tento časopis vôbec kúpite (alebo, že sa nejakým spôsobom dostane do vašich rúk), ale chcem (vy, ostatní), aby ste to brali ako upozornenie.

Nemám chuť vás za to, ako sa správate, odsudzovať a hádzať do jednej nepriehľadnej masy ľudí. Je to otázka výchovy a rovnako inteligencie.

Je mi iba ľúto, že ani naše gymnázium sa nevie správať lepšie ako hocák „priemyslovka“. Je mi iba ľúto, že NAŠE gymnázium nás nevie vychovať ku kultúre a vnímaniu umenia, iba k športu.

Je mi ľúto, že sa raz ocitnete na mieste hercov, o ktorých vystúpenie nikto nebude stáť.

Spamätajte sa...

Šéfredaktorka

Gymnazista - nezávislý časopis študentov GPdC Piešťany

Šéfredaktorka - Eva Smininová (4.C) - ew

Grafička - Kristina Gugová (4.C)

Ilustrácie - Michala Julínyová (4.C), komiks - Ondrej Beláň (sesta)

Redaktori - Matej Makara - Matej (kvarta), Alex Turan - Alex (kvarta), Patrícia Drobná - Trisha (sesta), Martin Vetrík - Martin (sesta), Simona Vytykáčová - Sisuš (1.B), Mária Lvnianská - Marika (1.B), Barbora Klčová - Barbora (1.C), Andrea Tomášiková - Andrea (2.A), Jakub Konečný - Jakub (3.C), Zuzana Borovská - Zuzana (3.C)

Korektúra - Ivana Papcunová

Ročník: 34.

Editoriál

Sextánsky výlet do Talianska

Tour de Paris

Maskot MS v hokeji

Listy

Anketa prvákov

Škola očami prváčky

Necítim nič

Stužkové

Cinematik

Chaos reings

Akčné neskoré večery so Stevenom S.

Rozbor ľudí v kine sa vyskytujúcich

“Byť slušný, či nebyť slušný, to je otázka!”

Čo nás ovplyvňuje pri výbere hudby?

Muse

Koncert Ozzyho Osbournea v Budapešti

Nová technológia už aj u nás

Lopta (hádanka telocvikárov)

Úvahy na záver

Komiks

2

3

5

7

7

8

8

9

9

10

10

11

11

12

13

14

14

15

16

17

18

Milí čitatelia, škola je už v plnom prúde, a tak mi dovoľte spríjemniť vám aspoň chvíľu a rozpovedať vám príbeh o ceste za poznaním talianskych krás žiakmi sexty.

Naša cesta sa začala o 13tej v pondelok 13teho septembra. Pár minút po mojom nastúpení sa autobus pohol od budovy GyPy a vyrazil na výlet, ktorý nám minimálne skrátil „štolské utrpenie“ o 4 dni. Trasa bola: Viedeň, Benátky, Rím.

Nálada na začiatku cesty bola výletová (=dobrá), dokonca sa oslavovali narodeniny Jakuba Masára, ktorý v mal v ten deň šestnásť. Čím sme stáli ďalej od

sochárskych prác vám slovami bližšie popísť neviem. Potom sme šliapali asi 15minút po mnohých schodoch, neskôr aj zúženejších, až do kupoly, odkiaľ sme mali panorámu na celý Rím. Prehliadku Vatikánu sme zakončili v podzemí na mieste odpočinku pápežov, kde bol možný vstup až od 9tej. Bolo asi 10:30, keď sme sa po malej prestávke stretli na jednom zo začiatkov stíporadia, kde sme si aj urobili spoločnú fotku. Od Vatikánu sme si to namierili k známej Fontáne di Trevi. Počas cesty knej sme videli aj iné mohutné fontány Fontánu dei Quattro Fiumi a chrám Panteón, ktorý sa značne preslávil

zakázané, dostali sme v ňom na hodinu rozchod. Aj keď je Koloseum dosť zachovalé, nepredstavujte si ho reálne tak ako vo filmoch s historickým námetom, kde je všetko pokope. Po ceste po pamäti hodnostiach sme stretli aj páru, ktorí sa tvári, že sú sochy a boli aj tak oblečení, ale museli mať peknú výdrž stáť bez pohybu na takom slnku.

Pri odchode z Kolosea nás na chvíľu chytí prudší, ale nakoniec príjemný dážď. Od Kolosea sme sa mali dopraviť metrom na miesto, odkiaľ nás vyzdvihne náš autobus. Išli sme ním práve v čase, keď sa ľudia vracať domov z práce (cca o

Sextánsky výlet do Talianska

rodnej krajiny, tým viac ma napĺňal zvláštny pocit tajomnosti, ktorý vyvolávali takmer prázdne odpoívacie stanice a myšlienka, že som ďaleko od územia ktoré mi je známe.

Skoré ranné slnko ešte zakrývali mraky, keď sme opúšťali diaľnicu končiacu tesne pred Rímom. Ja som bol hore asi už o 4:20 a popri počúvaní pokojnejších pesničiek ako Easy od Faith No More som sledoval cestu plnú diaľničných svetiel. Milujem atmosféru skorého rána, keď pomaly vychádza slnko a všetko sa ešte len pomaly zobúdza, začína sa deň.

Do Vatikánu sme vtrhli ako prví. Ako sa dalo očakávať, toto doslova sväté miesto vyvolávalo pocit majestátnosti a tajomnosti. Najprv sme si prehliadli Chrám Sv. Petra, no krásu jeho obrazov a

otvorom v strope, cez ktorý vdaka prúdeniu vzduchu neprší pri slabom až strednom daždi.

Znova sme sa vydali na cestu sympatickými uličkami Ríma.

Po príchode k di Trevi sme mali jeden a pol hodinový rozchod na oddych jedenec alebo zakúpenie suvenírov. Tí, ktorí mali chut', sa mohli ísiť pozrieť k Španielskym schodom na úkor polhodinovej prestávky. Nemal som čo pri fontáne obzerať, a tak napriek tomu, že som ich už videl pred rokom, išiel som. Pri schodoch sme narazili na pári dotieravých predavačov všelijakých blbostí. Niektorí spolužiaci si z nich uťahovali, ale aspoň sme jedného naučili slovo „zadarmo“. Posledným bodom v Ríme bolo mohutné Koloseum. Keďže tam nebolo čo vykladať a samotné vykladanie je v Taliansku bez platnej licencie

18tej), a teda sme v ňom boli naozaj natlačení ako sardinky a bolo to vrcholne nepríjemné, ale po pári zastávkach sa to už rapídne zlepšilo.

Po pári minútach čakania na parkovisku kúsok od metra nás konečne po celodennej chodení vyzdvihol autobus. Plán sme stíhali s časovou rezervou, a tak sme dostali možnosť sa okúpať v mori, no ja som to nevyužil, pretože mi bolo nevoľno z koly, ktorú som vypil pri Koloseu. Bolo fajn sledovať západ slnka z brehu pláže pri mori a dýchať morský vzduch. Vykúpaných nás autobus zaviezol do nedalekého kempingu, kde sme, na moje prekvapenie, v slušných bungalovoch prespávali. Dostali sme tu typickú taliansku večeru - mali sme predjedlo aj dezert. Večerať sme začali okolo 20tej a večera trvala aj hodinu, čo je u Talianov úplne bežný jav. Čo

Gymnazista

ma ešte v kempingu prekvapilo, boli raňajky. Boli švédske stoly v menšej verzii. Najviac som ocenil sladké buchty, vraj tradičné talianske.

Tretí deň našej výpravy nás čakala sopka Vezuv pri Neapole, ktorý je od Ríma vzdialený 200km. Počas cesty sme si pozreli film o zničení Pompejí, ktoré nás taktiež v tento deň čakali. Bolo asi okolo 11tej, keď sme dorazili Neapolu. Autobus nás vyviezol do značnej časti sopky. Pešo sme si odšliapali iba zvyšný kúsok predstavujúci asi 15min, stredne rýchlym tempom. Sopka sice nebola prechodná po celom obvode, ale aj tak nám poskytla pekný výhľad na okolie a Neapol.

Sopka je sopka, prostredie bolo pekné, také „iné“ a príležitosť na nejaké stáť sa bežne nevyskytuje. Spravili sme fotky, a než sme sa nazdali, už sme utekali znova do autobusu. Cesta na sopku bola naozaj vzrušujúca, pretože s inými

...stratila sa v ruinách Pompei...

autobusmi sme sa obchádzali len na tesnotku a o zákrutách ani nehovoríme.

Po posilnení sme sa vydali do Pompejí, no pre ich rozsiahlosť sme nezostali spolu, ale každý sa mohol vydať podľa jeho sféry záujmu. No ani dve a pol hodiny nestačili na dôkladnú prehliadku zachovalého a vyspelého mestečka. Spôsob stavby domov, celkové usporiadanie mesta, divadlo, koloseum, športovisko,

dokonca prechody vyvýšené rovnako ako chodníky, aby chodci nemuseli zostupovať a nastupovať a zároveň, aby mohli prechádzať koče - naozaj obdivuhodné! Taktiež musím spomenúť kuriozitu - verejný dom, ktorý v tomto 2000 ročnom mestečku bol taktiež. Mesto ešte nie je kompletnie odkryté a ktorie,

Sexta spoznala krásy Capri...

čo nám ešte skrýva, ale už teraz je z neho cítiť veľkolepost a vyspelosť.

Fyzicky primerane začažujúci program, super počasie a večerná zábava spravili tento deň naozaj pekným.

Vo štvrtok sme mali namierené na čarokrásny ostrov Capri. Z

kempingu nás autobus zaviezoť do prístavu Sorento, ku ktorému viedla horská cesta pozdĺž kopca. Prcestovali sme asi do stredu mestečka a odtiaľ sme pokračovali k prístavu pešo asi 20

minút. Zakúpili sa lístky, ktoré sme aj hned dostali, pretože pri nástupe na loď vraj býva veľká tlačenica, a išli sme k výbežku, kde mala loď onedlho zaparkovať. Ako loď prichádzala, naozaj veľmi rýchlo sa to zahustilo kopou ľudí a my sme sa mali držať čo najviac pokope, aby pri nastupovaní nevznikol zmätok a, nebodaj, niekto neostal na brehu.

Plavba trvala asi 30 min. a v hlavnom prístave ostrova Capri,

Marina Grande, sme boli už o 10tej.

Z prístavu nás odviezli mini-busy, ktoré tam slúžili ako hlavný dopravný prostriedok aspoň pre turistické skupiny na západnú časť ostrova zvanú Anacapri. Cesty ostrova Capri boli neuveriteľne úzke a aj malé minibusy sa tam obchádzali na centimetre, hoci vodiči boli prirodzene zvyknutí.

Prvou zastávkou bol Axelov dom, ktorého majiteľ bol Axel Munthe, švédsky psychiater ktorý liečil hlavne ženy z vyšších spoločenských vrstiev a nadobudol slušný majetok, ale venoval sa aj charite a liečeniu chudobných - bol pacifista a filantrop, teda „starý dobrák“. Len pár metrov od jeho vily bol útes s vynikajúcim výhľadom na Marina

Grande a jeho širšieho okolia. Dlhho sme sa tu nezdržali, pofotili sme výhľad a išli sme naspať na minibusovú zastávkou, aby sme sa dostali do hlavnej časti ostrova, respektíve Centra - Capri.

Tam sme navštívil Augustovu záhradu na útese, z ktorého bol výhľad taktiež krásny, aj keď sa dá povedať, že je celý ostrov veľmi pekný. V záhrade sme dostali rozchod a mohli sme sa trochu prejsť mestom. Z celého ostrova, ako i z mesta pôsobila príjemná, pokojná atmosféra, ak si odmyslím masu ľudí v uličkách. Nebyť nich, bolo by to miesto pre dobrý život na ostrove prírodou hojne obdarovaným.

Mesto bolo taktiež pekné, štýl klasických talianskych mestečiek spravil svoje, aj keď som cítil narúšanie harmónie mesta novovekou dobou. Po rozchode sme si spravili druhú kolektívnu fotku pri stanici minibusov, kým sme na ne čakali, aby nás zaviezli späť do prístavu. V prístave sme sa mali rozhodnúť, či absolvujeme hodinovú obhliadku ostrova s výletnou loďou alebo si vyskúšame kúpenie na vychýrenom ostrove - počasie aj dnes bolo slnečné a teplé. Ja som dal prednosť prehliadke, lebo som nemal chut' sa pred Neapolom sušiť a viac pre mňa znamenalo spoznanie ostrova. Uvidel som krásnu číru modrastozelenú vodu, útesy, aj obydlia niektorých bohatých a slávnych ľudí.

Tak, Capri by sme mali za

...a naučila pouličných predavačov "zadarmo"

sebou. Teraz náš čaká už len posledný bod nášho výletu - večerná prehliadka Neapolu. Po zhľadnutí pár pamiatok ako politickú centrálu vo forme hradu Castel Nuovo alebo pasáž Galleria Umberto sme dostali náš posledný rozchod na hlavnej nákupnej ulici, ktorá mala dĺžku asi 2km. Môj celkový dojem z Neapolu ale nie je príliš pozitívny vzhľadom na to, že mesto bolo naozaj veľmi špinavé a rušné. Asi o 22 hod. sme nachodení z celého týždňa nasadli do autobusu a čakala nás už len dlhá, asi 12hodinová cesta domov. Tá bola lepšia a rýchlejšia, lebo sme dlhšiu dobu spali. Myslím, že sme s výletom všetci spokojní a každý si poznávania Talianska užil.

Späťne d'akujeme vodičom za bezpečnú prepravu a sprievodkyni za dobrý výklad.

Martin

Tour de Paris

Hodina geografie deň pred odchodom: „Žiaci, čo vy vlastne viete o Paríži?“ A my na to: „No to, že tam zajtra ideme.“

Áno, v stredu 30. septembra sme naozaj triedy 2. A a 2. B odcestovali do najvyhľadávanejšej turistickej destinácie vo Francúzsku, do Paríža. Cesta bola to „najúžasnejšie“, čo som kedy zažila. Neuveriteľne dlhých 16 hodín som sa snažila prežiť aspoň v duševnom zdraví, keďže to fyzické bolo značne podložené „komfortnými“ sedadlami a životným priestorom veľkým asi ako psia búda. Po

prebdenej noci v autobuse sme konečne dorazili do cieľa.

Azda preto, aby sme rozdýchali únavnú cestu, sme sa hned' po príchode vrhli na spoznávanie pamiatok a zaujímavostí hlavného mesta Francúzska. Medzi prvými, ktoré sme mali možnosť vidieť, bol Pantheón a prekrásne Luxemburské záhrady. V priebehu dňa sme letom-svetom obehali

nakoniec toľko pamätiadností, že nebyť foťáka ani neviem, ktoré to boli. Po náročnom dni sme sa ubytovali v „priestranných“ izbách turistického hotela Formula, v ktorých, samozrejme, nechybal „tak životne dôležitý“ televízor, žiaľ, s iba francúzskymi stanicami. Avšak tak „trochu“ nám chýbali skrine na izbách, čo bolo nakoniec aj podnetom na vyhlásenie neoficiálnej súťaže Bordel roka, ktorú bezkonkurenčne vyhrala jedna z dievčenských izieb (o zložení radšej taktné

Gymnazista

Reportáže zo svahu

pomlčím...). Milo aj nemilo prekvapení naším novým dočasným domovom sme sa uložili do posteli a zaspali rýchlosťou blesku.

Ráno, po výdatných raňajkách, sme sa s časovým sklzom cca 15 minút po vopred dohodnutom čase odchodu (avšak určite nie pre nezodpovednosť študentov, ale stopercentne pre „zaujímavo“)

(ne)fungujúci mechanizmus dezinfekcie WC) vydali na ďalšie turistické bádanie európskej metropoly. Ako sa neskôr ukázalo, ranné meškanie nespôsobilo žiadne z avizovaných komplikácií, a tak po tejto dôležitej skúsenosti sa naše ranné odchody takmer vždy uskutočnili „načas“. Asi najväčším zážitkom druhého dňa bola pre mnohých z nás katedrála Notre-Dame. Len škoda, že hrbáč Quasimodo mal akurát dovolenku, takže autogramy sme nezohnali. Neskôr za odmenu po ukážkovom nástupe do autobusu sme dostali rozchod v „menšom“ (len o málinko väčšom ako

počas celého pobytu), profesori sa snažili náš pohyb po chodbách eliminovať čo najviac. Ešteže vynaliezavosť a výdrž študentov v takýchto situáciach je nevyčerpateľná. (Konkrétnie príklady vynaliezavosti z pochopiteľných príčin radšej neuvádzam...)

Na tretí deň sme opäť s radostou rozlepili oči a plní očakávania, čím nás toto prekrásne mesto ešte milo prekvapí, sme nastúpili do autobusu a odviezli sa k nedalekému zámku vo Versailles. Vstup do zámku nám znemožnili štrajkujúci zamestnanci, ale ako sa

piešťanský Aupark) nákupnom stredisku Forum des Halles. Teda skôr dievčatá to mali za odmenu, chalanom to pripadalo ako za trest. Po večeri v meste sme sa presunuli do ubytovne. Kedže do Formuly sme prišli niečo po pol jedenástej, čiže dávno po večierke (mimočodom, tieto príchody po 22. hod. sa konali permanentne

hovorí, „všetko zlé je na niečo dobré“, a tak sme mohli v nádherných zámockých záhradách pobudnúť dlhšie, ako býva na takýchto poznávacích zájazdoch zvykom. Po prehliadke záhrad sme sa čoraz viac približovali k najočakávanejšej pamiatke Paríža – k železnej kráľovnej – Eiffelove.

Po výstupe z autobusu sme ani

chvíľu neváhali a hned sme po vlastných vyšliapali na jej druhé poschodie. Odtiaľ sme sa vyviezli výťahom až na samý vrch. Kedže sme víťazoslávne vystúpili z výťahu, pohľad či výhľad, ktorý sa nám naskytol, no i naše pocity sú ľažko opísateľné. Vidieť Paríž z vtácej perspektívy je niečo úžasné, neobvyčajné a nezabudnuteľné.

Ohúrení čarom Eiffelovky sme navštívili miestnu reštauráciu, kde sme naplnili naše lačné žaludky. Bolo potrebné

sa posilniť, kedže nás program sme chceli zavŕšiť atraktívou vyhliadkovou plavbou po Seine. Opäť niečo nádherné... Všetko, čo sme dovtedy videli za denného svetla, sme mali možnosť zhliadnuť aj v noci pod umelým osvetlením. Cestou do ubytovne sme mali čas zrekapitulovať celodenný program a zhodnúť sa, že bol zo všetkých dní ten naj.

Ďalší a zároveň posledný deň v Paríži sme mali naplánovanú prehliadku Champs-Elysées a múzea Louvre. Hned po prezretí plánu múzea sme sa vzdali myšlienky pozrieť si všetko. Neskutočne veľa poschodi, miestnosti, exponátov... Kto chcel mať z Louvru aspoň aký-taký estetický zážitok, musel si zvolať cieľ, čo jednoznačne nesmie prehliadnuť a určiť najkratšiu trasu, ako sa k cieľu dostane. Určite najobľahanejší obraz bola slávna Mona Lisa, ktorá nás tak trochu prekvapila svojou „obrovskou“ veľkosťou. Skoro sa nám ju podarilo prehliadnuť, no vďaka tlupe „Japončíkov“ okolo nej sa tak, chvalabohu, nestalo.

Po našej „poslednej večeri“ v jednej z parížskych reštaurácií sme sa chtiac-nechtiac nalodili do autobusu, zamávali sme večernému Parížu a vydali sme sa na cestu domov. Hned na úvod cesty nám profesori pošteklili piesňou Bon soir mademoiselle Paris naše smutné dušičky, ba niektorým vtykli i slzičky. No netrvalo dlho, kým sme všetci naplnení bohatými zážitkami a zmorený chôdzou pospali. Cesta späť, ako obyčajne, ubehla rýchlejšie ako cesta tam, a tak okolo 14. hod. v utorok 5. septembra sme sa vylodili pred

budovou gymnázia.

Podľa slov profesorov sme tento poznávací zájazd zvládli organizačne v rámci normy, disciplína vraj celkom ušla a nástupy do autobusu a výstupy z neho boli tiež vydarené. Touto cestou sa chcem v mene všetkých účastníkov zájazdu podakovať pánovi profesorovi Kozákovi a Kertészovi, pani profesorkám Knapcovej a Chamrazovej za to, že vďaka nim všetko dopadlo podľa plánu a vrátili sme sa všetci v poriadku domov s nezabudnuteľnými zážitkami a vedomosťami. Tento zájazd v nás určite zanechal pekné spomienky na povestný Paríž, upewnil triedne kolektív 2. A a 2. B triedy a dopomohol svojou atmosférou nadviazať medzi študentmi nové priateľstvá.

Koniec - koncov, verím tomu, že o Paríži už vieme viac ako deň pred odchodom.

Andrea

Majstrovstvá sveta v ľadovom hokeji sú prvýkrát na Slovensku, a maskotom týchto majstrovstiev je vlk Góóóly. Tento názov vychádza zo slova gól, čiže to znamená, že ten vlk strieľa góly. Ale väčšina ľudí (všetci, čo nie sú Slovania), čo vie po anglicky, to prečíta ako gúly, čo hovorovo znamená vajčiak, čiže obyvatelia Ameriky,

Tento vyzerá ako vypasený kocúr

Pani Jeseň pred pár dňami oficiálne zasadla na svoj trón a príroda to už pomaly, no isto dáva najavo. S jeseňou si hádam každý spája padanie listov stromov, to k nej už proste patrí. A to v týchto dňoch patrí aj k typickej hodine telesnej výchovy. Ked'že som necvičiaci, mám tú milú povinnosť tieto listy zhrobávať a posielat ich nie na poštu, ale do kontajnera. Vždy sa do toho pustím s vervou, ktorá mi často chýba aj doma pri upratovaní. Časom ma však opúšťa, demotivujúco pôsobí už len pohľad na stromy nadó mnou, kde sa na mňa usmievajú tisíce ďalších listov, ktoré sa tešia, kedy

Kanady, Veľkej Británie a ostatní, čo hovoria po anglicky, si budú myslieť, že naša krajina má maskota menom vajčiak. To meno pridá našej krajine na vážnosti rovnako

slimáka alebo fúzača ako maskota MS v Hokeji 2011. No na Slovensku žijú zubry, kamzíky a tetrovy, prečo ale musíme mať maskota vlka, sa asi nikdy nedozvieme...

Alex

Maskot MS v Hokeji

ako naše spory s našimi južnými susedmi. Góóóly mal pôvodne vyzeráť ako tučný kocúr s hokejkou, no, naštastie, sa zmenil teraz vyzerá ako pološialený vlk. A odkedy je naším národným zvieratom vlk? Čím symbolizuje našu krajinu? Vlky žijú v na severnej Eurázii a v Severnej Amerike. Maskota vlka by mohli mať Poliaci, Rusi, Ukrajinci, Fíni, Švédi a Nór. My by sme mali nejaké zvierá, ktoré žije len alebo prevažne na Slovensku. Z endemitov žijú na Slovensku iba bezstavovce, a neviem si predstaviť modrého

A ten nový.... Nevyzerá ako tučný kocúr, ale na mňa pôsobí pomäteno.

spadnú. Najradšej by som presadzoval teóriu, všetko zhrabať až na záver na jednu obrovskú kopu, tak ako sme to robili na základke, a potom sme do nej skákali (len dovtedy, kým tam inteligenti strčili zopár hrablí, čo by mohlo dopadnúť horšie). Ked'že sa to však nedá, tak hrabem a hrabem, pokial' zo stromov nespadnú aj posledné listy. Vtedy sa poteším, že moja práca sa skončila, no zároveň aj posmutniem, lebo to znamená, že s ňou odišla aj pani Jeseň.

Jakub

Listy... ■

Gymnazista

Tak ako každý rok, máme nových prváčikov. Keďže sme boli zvedaví, aké sú ich dojmy z nového prostredia, sme im položili zopár otázok. Odpovede boli zhrnuté do

najvýstížnejších reakcií našich respondentov, resp. vybrané boli najzaujímavejšie a najrevolučnejšie názory prvákov.

1. Čo by si chcel zmeniť na tejto škole?

zvonenie,
skrátiť hodiny na 30 min.
aby bol futbalový krúžok
dať preč žuvačky spod lavíc
častejšie dopĺňať toaletný papier a utierky na ruky
postaviť výťah
viac zrkadiel na chodbe
zmeniť učiteľov na predmetoch

2. Čo by si určite nemenil na škole?

novú budovu, pretože tá stará smrdí
nič, s dievčatami som spokojný
bufet
bagetériu
novú telocvičnu
spolužiakov
jej unikátny starodávny vzhľad

3. Ako sa ti pozdáva váš rozvrh?

nemenila by som ho
nemuseli by sme mať 7 hodín, radšej nulté
celkom dobrý, až na nulté
máme po sebe anglický jazyk, slovenský jazyk a nemecký jazyk, čo nie je veľmi dobré
na základnej bol lepší
páči sa mi!

4. Ako hodnotíš obedy?

sú lepšie ako na základnej
trochu málo dochutene
lepšie by bolo, keby sme mali vlastnú kuchyňu
zíšli by sa väčšie porcie
miestami jedlé
sú chutné
ako väzenská strava

5. Ktoré krúžky ťa zaujali, respektíve ktoré budeš navštěvovať?

fitness
numerické metódy
letecký, anglický, dramatický
bedmintonový
delphi
španielčina
strelecký
latinčina
basketbal

6. Vieš si predstaviť nasledujúce 4 roky so svojou triedou na tejto škole?

Jasné, som s ňou veľmi spokojná.

Škola očami prváčky

Nový školský rok je už v plnom prúde a s ním aj nové zvonenie. Ja ako prváčka nemôžem zhodnotiť, ktoré zvonenie bolo lepšie. Keďže 6.hodina končila 13:20, tak väčšina dochádzajúcich stíhala spoje, ale posunutím vyučovania o 20 minút dochádzajúci svoje spoje nestihajú. Niektorým študentom, aj mne, idú ďalšie spoje až o hodinu. V teplejších mesiacoch by to nebol až taký problém ako v mesiacoch, ktoré sa na nás v najbližšej dobe rútia.

Ďalším nedostatkom sú napríkladne veľmi čisté WC v starej budove, ako aj dlhé rady na obed a nedostatok miest v jedálni. Nie raz sa mi stalo, že som si vystála dlhý rad na obeđe a potom som si v jedálni nemala kde sadnúť. Ale aj napriek týmto nedostatkom nel'utujem, že som sa prihlásila na túto školu, pretože som tu spoznala veľa dobrých ľudí, hlavne nových spolužiakov a nových priateľov. Som rada že chodím na Gymnázium Pierra de Coubertina.

Marika

Zhodnotenie: Aj keď by sa názory prvákov dali označiť slovom kritika, celý prieskum vyvážila odpoveď na otázku číslo 6, ktorá svedčí o tom, že po pomerne krátkom čase sa v prváckych triedach vytvorili priateľské kolektívy.

Marika

Prieskum odpovedí maturanta:

Necítim nič

Maturitný ročník na gympli. Aká pohodička. Necítim nič negatívne. Ani voči telocvikárom, ani voči chemikárom a fyzikárom. Necítim nič.

Od začiatku prvého ročníka bolo prioritne dôležité všímať si pekných štvrtákov, vzhliadať k nastajlovaným štvrtáčkam a nechať ich, nech sa predbehnú v rade na obed bez akéhokoľvek slovka vzbury. Štvrtáci mi pripadali ako polobohovia gympla - nemajú na nič čas (ved' maturujú), nepozerajú sa k zemi, chodia rýchlym tempom, nerobia každodenné veci, lebo sú v maturitnom ročníku.

Všetko, čo robia/na čo myslia, určite súvisí s maturitou alebo s niečím rozhodujúcim. Sú maturanti. Konečne vedia, ako sa rozhodnúť.

Ked' sme si s kamarátkou šli kupovať zakladače na maturitné témy, teta mi odporučila tie s hrubším obalom so slovami: „ Maturantky? Chúdence! “

Až po tejto vete vo mne skrsli obavy, čo naozaj obnáša byť maturantom. Nie je to iba skriňa plná blúzok a topánky na opätkoch? Nie je to vážny výraz tváre a dosky s maturitnými témami v rukách?

Nie. Maturita, to sú dvere do života. Do toho života, ktorému dospelí hovoria život. Nie je to pretvárka, maturanti naozaj stále zvažujú. Lebo ked' sa potknú na prvom schode života, vedia, že sklamú nielen seba, ale aj iných.

Ako sa cítiš ako maturant/ka?

M: Mám taký pocit, že tie 3 roky strašne rýchlo ubehli. Už si nepamätam, čo bolo predtým, ako keby som tu bola už celý život, mi to pripadá.

J: Dobre, troška stres, ale ináč dobre.

P: Zvláštne. Je to pre mňa nová skúsenosť. Záporná.

F: Príšerne. Je toho úplne hrozne strašne veľa (učenia). A tiež opakovania, ja som to už všetko zabudol.

Stres?

M: Nie, totálne kašlem na všetko. To tam nedávaj. (smiech) Myslím, že už sme takí unavení, že už nemôžem rozmyšľať nad ničím. Na všetko kašleme. Keby sme na všetko nekašťali, tak sa už dávno zbláznime.

J: Ja mám 5 predmetov, tak z toho.

P: Hlavne málo učenia. Nemám sa čo učiť a z toho som v strese.

F: Áno, stres mám hlavne z maturít. Lebo neviem "vkuse" hovoriť 20 minút. Najťažšia bude angličina.

ew

Stužkové

Tento rok, tak ako každý iný, sa budú konáť stužkové štvrtáckych tried. Tí, ktorí spozorovali zapečatené štvrtácke dvere, ale možno nevedia, že toto je jeden z mnohých krokov, ktoré musia štvrtáci podstúpiť ako neklamný znak predzvesti maturít a ukončenia štúdia, určite ocenia tento krátky zoznam vecí, ktorými si prejde každý štvrták.

1. objednanie stužiek, pečatiacej pásky, pečatného vosku, oznamiek
2. objednanie sály na stužkovú, fotografa a kameramana
3. objednanie pohárov/obrúčok/tričiek, kúpenie darčeka pre triedneho/u profesora/ku,
4. objednanie nápaditej torty s menami
5. výber jedla na stužkovú
6. zabezpečenie bodyguardov a šatniarov
7. zapečatenie dverí a triednej knihy
8. natočiť video o ukradnutí triednej knihy
9. pozvať profesorov na stužkovú
10. kúpenie/požičanie šiat, oblekov, topánok
11. odfotiť sa na oznamká
12. napečenie koláčov na stužkovú
13. vymýšľanie programu, tancov a príhovorov a dramatického/citlivého/smiešneho príchodu do sály
14. objednanie miesta na dozvuky

Jasné, tiež naučiť sa tancovať. (aspoň valčík a polku) A nááávždy sa zachovááá v pamäti stužkováááá...

ew

Who & When?

4.A 19.11.

4.B 3.12.

4.C 26.11.

4.D 26.11.

VIII.O. 27.11.

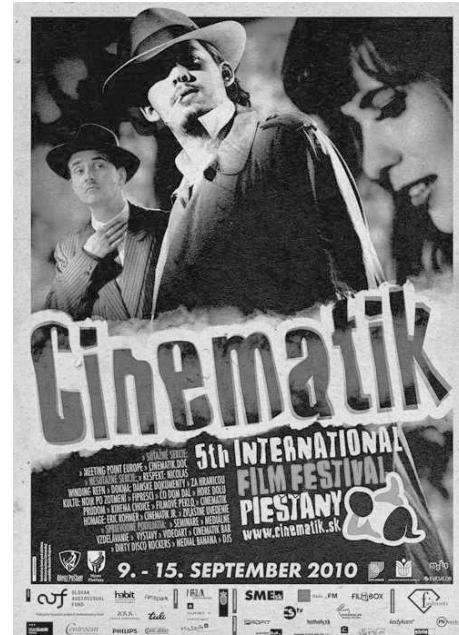
Začiatok nového školského roka mi spríjemnil aj nový, v poradí už 5. ročník medzinárodného filmového festivalu Cinematik. Na Cinematiku som prvýkrát bol minulý rok a veľmi sa mi páčil, preto som sa už tešíl na ďalší ročník. Je dobré aj to, Cinematik že prichádza v období, keď je ešte v škole takpovediac „čistý vzduch“ a s učením to nemusím preháňať.

Festival sa slávnostne začal 9. septembra, keď na otvorenie dorazil prvý raz aj minister kultúry, Daniel Krajcer. On sám sice zdôraznil, že festival je pre všetkých mladých duchom, každodenná návštěvnosť na premietaniach bola však mladá nielen duchom, no aj telom, väčšinou sme na premietania chodili my mladí, vekom 15-25. Filmy znova bežali v Dome Umenia, v kine Fontána a klube (MsKS). Premietania boli aj na Kúpeľnom ostrove, a to za pomoci staršieho zeleného busíku, známeho Bažant kinematografu. Nám gymnazistom však bolo na škodu, že každý deň sa filmy začínali buď o 11tej, prípadne o 14tej, čo sa pri priemernom sedení v škole do 13:40 a, nebudaj, ešte dlhšie stíhalo dosť ťažko. No keď som sa posnažil, vždy som stihol aj tie skoršie predstavenia, ktoré ma

Cinematik

zaujímali. Škoda bola, že som v kinosálech nepostretával mnohých spolužiakov, zjavne preto, že my cíčkari sme väčšinou „dedinári“ a náhleme sa nie do kina, ale na autobusy. Lúdí však bolo dosť, zdá sa mi, že celková návštěvnosť sa vyšplhala až k 15 tisícom lúdí.

Celkovo som stihol počas festivalu „kuknúť“ 11 filmov, čo pri množstve skoro 110 premietaných v 12 kategóriach nie je veľa, ale aj na tieto som hrdý. Najviac som sa zameral na produkciu (pre mňa doteraz neznámeho) dánškeho režiséra Nicolasa Windiga Refna, ktorý ma vo väčšine filmov (okrem Valhalla Rising) príjemne prekvapil. Trilógia Pusher prináša uveriteľný, miestami vtipný pohľad do srdca dánškej mafie. Ak by som však mal vybrať to najlepšie, čo som videl, prvá trojka by bola „plyšový“ rodinný film Kuky sa vracia Jana Svěráka, fantastický Počiatok a britská dráma Fish Tank. Preto ma aj potešilo, že práve Fish Tank o živote nie práve bezproblémovej tínedžerky získal cenu divákov. Len pre poriadok, hlavnú cenu festivalu

Meeting Point Europe Award získala rakúcka dráma z nemeckého vidieku v predvečer prvej svetovej vojny, Biela Stuha.

Zhrnuté a podciarknuté, Cinematik 2010 bol tohtoročným piešťanským filmovým vrcholom, ktorý dopadol na výbornú. Preto sa všetci tešme na 6. Cinematik 2011 :)

Jakub

Jeden z filmov Cinematiku vo vás zaručene musí vzbudíť nejaký abnormálny pocit. Pre mňa to bol Lars von Trierov Antikrist.

Kto neodšiel v prologu, ten zostal až dokonca. Vydržala som, no nie v zápornom zmysle. Niektoré scény som pre istotu vynechala, podstata filmu mi, naťastie, neunikla.

I keď pri tomto filme si každý nájde vlastnú podstatu filmu...

Manželský pár sa vyrovnáva so smrťou svojho jediného dieťaťa, ktoré v „hestrážnej“ chvíli vypadlo z okna ich bytu. Psychiater a manžel v jednom (Willem Dafoe) v snahe pomôcť svojej žene (Charlotte Gainsbourg) prekonáť traumu ju berie na

Chaos reigns..... alebo Lars von Trierov Antikrist

„ozdravovací“ výlet na rajske miesto zvané Eden, kde trávievala so synom čas.

V tesnom objatí s prírodou sa v nej prebúdzajú bojazlivé, niekedy až

agresívne, no jednoznačne abnormálne silné nálady, ktoré však jej manžel (viac psychiater ako manžel) rieši neobvyklými konfrontačnými metódami s minulosťou.

Gradáciu dejá, minútami totálneho ticha a tiež perfektne zvolenou hudbou v prologu a epilógu (Handel- Lascia chio pianga) má tento film ambíciu kvalitného umeleckého diela.

Miestami nechutné scény slúžia najmä na čo najlepšie uvedomenie si vážnosti problému. A problém je postavenie žien v spoločnosti. A problémom je feminismus. Nie je to s určitosťou pointa filmu, Trier necháva priestor pre rôzne subjektívne výklady, no motív súboja muža a ženy je jasný.

Antikrist je jeden z tých filmov, o ktorých sa hovorí, že v diváku zanechá jeden výrazný pocit - zbožňovanie alebo odsudzovanie.

ew

Ako ste si mohli všimnúť, v poslednej dobe na Markíze v neskorších večerných hodinách sa často objavuje práve starý, neznámy Steven Seagal. Ak vás už hnevá okolie máte chuť vidieť plamene z výbuchov a likvidovanie zločincov, je čas si v piatok okolo 21:30 sadnúť do kresla, zapnúť Markízu, pretože segalománia pokračuje.

Tento známy herec, ale aj režisér scenárista sa narodil 10. apríla 1952 v Michigane (Mišigen) v USA. Ako dospelý sa stal 7. danom (hodnotičierny pás + 7 stupňov) inštruktorom aikida v Japonsku, čo mu výrazne pomohlo pri jeho hereckej

kariére. Neskôr sa prestúpil do Las Vegas, kde nakrútil v 1988 svoj prvý film *Above the Law* - Viac

než zákon, kde hrá chicagského policajta Nica Toscaniho, ktorý odhalí siet korupcie v polícii.

Hviezdou akčných filmov sa stal hlavne vďaka filmom *Prepadnutie v Pacifiku* (*Under Siege*) 1(o kuchárovi na námornej lodi, ktorý zabráni nukleárному výbuchu) a 2, ktoré sú známe vďaka výbuchom bômb a podobne. Okrem filmov sa venuje ochrane prírody.

Martin

Akčné neskoré večery so Stevenom Seagalom (čítaj Stívn Sígal)

Tip na chladné večery

Rozbor ľudí v kine sa vyskytujúcich

Tento rozbor je založený na dlhodobom pozorovaní. Každý z faktov je zväčša ľahko preukázateľný jedinou návštěvou kina. Pre zjednodušenie je osadenstvo kinosály rozdelené do štyroch základných skupín.

Rušiteľ'

Rušiteľ je vôbec to najhoršie, čo môžeme v kine stretnúť. Ako ho spoznáme: vždy má v ruke jedlo a pitie. Z jedla má najradšej chipsy (aby mohol efektívne šuchotať) a zväčša ich zapíja Coca-Colou (pekne po americky). Nikdy nie je v kine sám, to je predsa trápne a pre looserov. Najčastejšie sa vyskytuje v skupine 3 až 5 Rušiteľov, pričom podiel chipsov je aspoň 1 balíček na 2 osoby.

Rušiteľ neprichádza do kinosály viac ako 5 minút pred začiatkom a úplne najlepšie až 5-10 minút po začiatku premietania. Jeho príchod je ľahko zaznamenateľný, lebo je sprevádzaný nijako tichými rozhovormi Rušiteľov vo svojej najsamcooolovskej partii. Tieto inak duchaplné komentáre vedie Rušiteľ počas celého filmu a najmenej polovica z nich sa ho vôbec netýka. Jeho filmové postrehy sú zväčša „tak ten to zabil... tá má ale kozy... ten idiot nevie strieľať“ a pod.

Podľa všetkého Rušiteľ trpí

vyrážkami po celom tele, hlavne v časti sedacej. Po chvíli musí meniť svoju polohu každých 10 minút a pritom patrične kopnúť do sedadla pred sebou a do svojho sa oprieť tak prudko, že sediacemu za ním sa div nerozbijú kolená. K ďalšej chorobe zaznamenanej u Rušiteľov patrí reumatizmus. Rušiteľ preto cíti potrebu čo najviac si vystrieť nohy pomedzi sedadlá pred ním a zároveň hrá s ostatnými Rušiteľmi hru „Kopni čo najviac ľudí do laktá“.

Niekedy nechá Rušiteľ svoju najsamcooolovskú partiu v bare a do kina priviedie svoju Rušiteľku. V takýchto situáciach je Rušiteľ zväčša chorý, a tak mu Rušiteľka kontroluje mandle jazykom. On ju zas na oplátku skontroluje, či nemá na tele nejaký nádor.

Rušiteľ sa v kine vyskytuje hlavne na (s)hitoch sezóny. Neopovrhne ani takým obyčajnejším mainstreamom. Kinu sa vyhýba, ak je premietanie Filmového klubu, ale v poslednom čase ich špióni prenikajú aj tam.

Náhodný okoloidúci (NO)

V istých ohľadoch pripomína Rušiteľa, no v menšej miere. Tiež netrpí všetkými tými chorobami alebo sú aspoň len v nie závažnej fáze. I keď stále cíti potrebu neísť do kina sám, potreba mať niečo v ústach je už menšia.

NO sa dokonca snaží vnímať dej a niečo z filmu aj pochopiť. Avšak nevyberá si nejaké artové a ľažké filmy, čiže komplikovanějše myšlienkové pochody ani nemusí používať.

V kine sa vyskytuje hlavne na medializovaných (takže známych) filmoch, čo ale neznamená, že to sú len americké blockbustery. NO nie je na filmy nijako náročný a všetko od Petera Jacksona po Alfreda Hitchcocka si hodí do škatuľky „Pozerateľné“. Veľa ľudí tohto typu si však miesto cesty do kina film stiahne, takže ich koncentrácia v kinosálech nie je veľká.

Inteligent Samozvaný (IS)

Tento typ vie byť pre človeka kinematografie ználeho vskutku otravný, no dokáže slúžiť aj ako zdroj zábavy. IS do kina nechodí s jedlom (lebo je to nekultúrne). Ak IS nosí okuliare – aj keď sú len na čítanie – v kine si ich pre image nasadí. Zväčša sa vyskytne v spoločnosti svojich IS kolegov, alebo s nejakou úbohou dušičkou, ktorá ale nevie, že je v kine s Inteligentom Samozvaným.

IS počas filmu nahodí všetkochápací výraz a obvykle prídaj svoje všetkochápacíkommentáre. Obyčajne sa však filmu rozumie asi ako chlap, čo nosil režisérovi na placi kávu. Ak sa IS nachádza v kine len s

Gymnazista

Pod lupou

úbohou dušou, tak ju vždy poúča o premietanom filme (prípadne dokonca hercoch). Tajnou zbraňou IS je, že si predtým prečíta recenziu a potom ju len pretlmočí (čo ale úbohá duša nevie, preto je očarená vedomosťami IS).

Ked' však príde k pointe a nejakým potrebným myšlienkovým pochodom, takmer nikdy z neho nevylezie nič inteligentné. Úplne najlepšie je ho potom zatiahnuť do diskusie o filme a podrobnejšom rozoberaní (čo sa v recenziách predsa nerobí). Človek kinematografie znalý ho potom vie zneistiť (čo slúži ako zadostučinenie, ak musí počúvať jeho sestréne myšlienky).

IS sa nevyskytuje na hitoch (nie, to fakt nemá s kultúrou nič spoločné). Najviac ho je vidieť na normálnom až lepšom mainsteame, ale začína okupovať aj Filmový klub (kde však skutočne avantgardové filmy nezvláda). Mierny náznak psychologizácie či slabý art a na druhý deň sa bude svojim kamarátom chváliť, na akom ľažkom filme to bol. A k tomu ešte pridá naučenú recenziu.

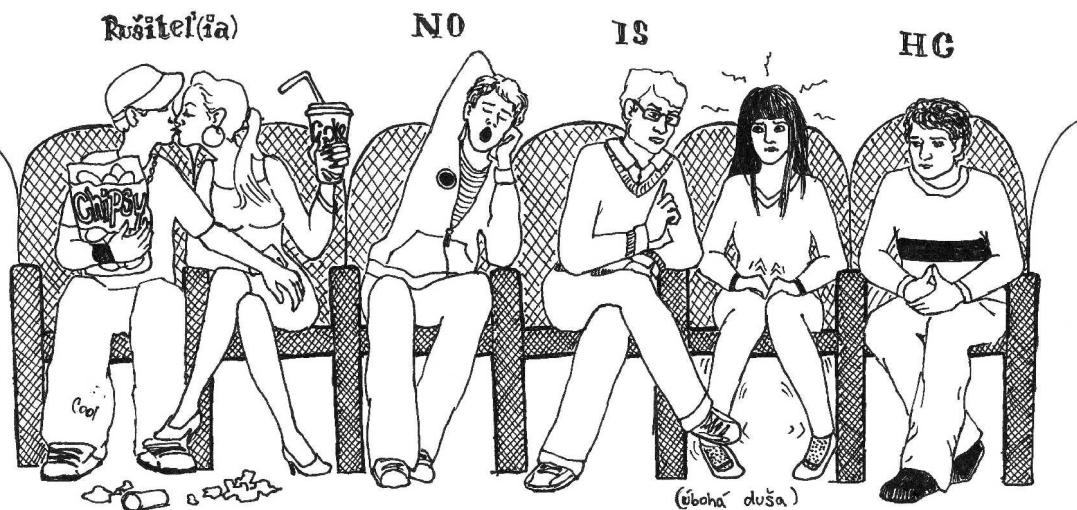
Homo cinemus (HC)

A konečne sa dostávame ku

kategórii najpriateľnejšej. HC si do kina nenosí jedlo, väčšinou ani pitie. Výnimkou sú celonočné premietania, ale aj to radšej pije (je) cez prestávky než počas filmu. Nikdy by si však nezobral niečo extrémne šuchotavé (chipsy napríklad).

Do kina chodí buď so svojimi kamarátmi typu Homo cinemus (nevadí mu ale ani Náhodný Okoloidúci). Nemá však najmenší

Väčšinou predtým, kým sa vypraví do kina a o danom filme nič nevie, aspoň stručne si prebehne recenziu alebo iba pozrie hodnotenie. Aby si potom po pári minútach filmu (a hlavne po jeho skončení) nehovoril „Na akú kravu som to ja šiel“). Z kina ale odchádza málokedy...to už musí byť extrémne znechutený filmom. V každom prípade, ak sa mu film nepáči, ale on sa rozhodne zostať, tak nebude každú chvíľu vzducháť,

problém prísť do kina aj sám, pretože tam ide kvôli filmu, nie kvôli spoločenskej aktivite. Na premietanie pritom chodí vždy včas.

Pokiaľ má pri sebe nejakého ďalšieho HC alebo niekoho, komu stojí za to podeliť sa o nejaký postreh z filmu, tak to urobí. Nie však hlasne, aby ho bolo počuť na pol kinosály.

aké je to zlé a neustále pozerať na hodinky/mobil.

Preto ho väčšinou možno stretnúť na kvalitných filmoch, a teda hlavne vo Filmovom klube (i keď, samozrejme Filmový klub samotný ešte nie je zárukou veľkej kvality).

Katka

(publikované aj na: blog.lamlide.cz)

„Byť slušný, či nebyť slušný, to je otázka „

So slušnosťou sa dostanete ďalej. Znie mi v ušiach táto veta našej novej pani profesorky triednej. Chcem vás poinformovať o mojich zážitkoch v „BUSoch“, ktoré sa stali hned v prvý týždeň, čo chodím na gymnázium.

Idem si ja pekne a s dobrú náladičkou z novej školičky na blízku autobusovú zastávku. Čakám si ja na autobus. Bus

prichádza. Vyťahujem novú preukážku a idem ju použiť prvýkrát. Nastupujem. Nahlas a zreteľne pozdravím šoféra. A on ani búú, ani múú. Zrazu pozriem na miesto priloženia čipovej karty a na nej „NEFUNKČNÉ“. Super. Po hľadaní som konečne našla to správne miesto, kde priložím kartu. No čo čert a v tej chvíli určite nikto nechcel, ten úžasný stroj pod moju kartou nie a nie pípnut.

Čo teraz? „Pán šofér, PROSÍM vás, čo je s tou kartou?“ A on na mňa so zúrivým pohľadom: „Čo já vím, čo to máš za kartu?“

Vyplašene som sa dívala najprv na kartu, potom na šoféra. Zrazu sa zo zadných sedadiel ozvala taká milá tetuška, ktorá ma zachránila svojimi radami nad zlato. „Musíš ju trochu poposúvať“ Posuniem. „Píp“ to bol zvuk, o ktorý som sa snažila asi jednu minútu, no mne to pripadal ako celá večnosť. Tetuške som podčakovala a „milému“ šoférovi taktiež.

Čo z toho vyplýva? Jednoducho, asi mal šofér zlý deň alebo mu slovo strpenie nič nehovorí.

To bol môj negatívny dojem. No teraz sa vám budem snažiť preukázať, že moja paní profesorka triedna mala predsa pravdu. :)

Ponáhľam sa z hudobnej domov. Narychllo prezriem, či mi nejde nejaký autobus. Ó, supér, náhodou ide. Práve zastavil a bez rozmýšľania som nastúpila, vytiahla a použila som kartu (našťastie, už išla bez problémov) a spokojne sa usalašila na sedačke. Autobus prechádza zastávkami aj stanicou, ved' už len dve zastávky

a „Huraá!“ som doma. „Aké ticho je v tom autobuse,“ zamrmala som si a pozrela som sa dozadu, nikto tam nie je. Postavím sa a šofér : „ A vy kamže idete, slečna?“ a ja: „ PREPÁČTE, myslím, že som chytila zlý autobus.“ „A kam ste to chceli ísť ?“ „Na Trajan, naozaj prepáčte.“ A on na to : „To sa stáva, no máte smolu, práve odšiel zo stanice autobus na Trajan, no zaveziem vás teda tu čo najbližšie a chod'te tadeto okolo už pešo.“ Vrelo som sa OSPRAVEDLNILA a

POĎAKOVALA. A ten milý pán šofér mi ešte poprial pekný deň a šťastné nástupy do autobusov. :)

No, čo hovoríte na toto?

Myslím, že netreba ani komentár. Takto sa mi to teda páči a určite nie len mne.

Svet nie je dokonalý a vonkoncom ani my ľudia, preto by sme sa mali poučiť z chyb našich, ako aj z chyb druhých.

- Komu by ste dali zahrať skladbu cti ?

Sisuš

Veľa ľudí ovplyvňuje ich hudobný vokus, prostredie, v ktorom žijú. Nebudem klamať, aj ja som v ranejšom veku počúvala veci, na ktoré nie som hrdá. Musíme si prejsť obdobím našich životov, ktoré nás veľmi ovplyvnili, a až potom zistíme, prečo sme danú hudbu

vecí, ktoré sa stali v našom živote, nemôžeme preskočiť, zmeniť. Je to tak, ako to je, a vlastne to nás formovalo akými sme sa stali. Presne tak je to aj s hudbou. Môžete si hovoriť, čo chcete, ale každý ma vlastnú oblúbenú pesničku, pri ktorej pláče, pri ktorej

dopustíť. Hudba ovplyvňuje aj ľudí, ktorí sa jej venujú. Veľa umelcov priprúšta fakt, že ak by nikdy nepočuli pesničku od Beatles, Davida Bowiego, skupiny Queen či Jimiho Hendrixu, nekomponovali by hudbu, ktorá ich tak napĺňa. Dnešná hudba je trocha iná ako tá

Čo nás ovplyvňuje pri výbere hudby?

počúvali. V mladosti je to kvôli frayerom, ktorí nás odkopli, frayerkám, ktorým sme neboli dosť dobrí, škole, ktorá nás vždy neskutočne štvala, lebo učiteľka matiky si na nás zasadla, kvôli pekným učiteľom telesnej, kvôli kamarátkam a kamarátom, ktorí sa nám smejú za to, že máme radi vážnu hudbu. Žiadne z kľúčových

tancuje doma na otáčacej stoličke ako o život, pri ktorej na neho rodičia kričia z obývačky, aby ju dal tichšie, či pri takej, ktorú počúva pri artistických prechádzkach. Ako sa my mladí dostávame k hudbe? Je to jednoduché, stačí sa popýtať niekoho, čo práve počúva, požičať si jeho I-pod alebo mu podať film na USB a on vám na oplátku film zamení a pridá k nemu niečo z hudobnej scény, na ktorú nedá

zo 60. či 70. rokov. Ľudí napĺňa pocit z hudby typu duč duč duč. Nepopieram, že niektoré skladby tohto typu sú naozaj hudobne „vymakané“. Napríklad taký David Guetta. Nedávno navštívil Slovensko. Na jeho koncerty som nebola, no veľa ľudí vravelo, že to bol jeden z najlepších hudobných koncertov, na ktorých boli. Donedávna som o jeho hudbe nemala veľký prehľad, no stiahla

som si jeho najnovší album, ktorý ma úplne dostať.

Doslova som skákala na posteli so slúchadlami v ušiach a predstavovala si, ako som na jeho koncerte. Držím sa pravidla, čo je kvalitné, to je dobré.

Nemyslím si, že by sa mali hudbou robiť medzi ľuďmi rozdiely. Počúvame to, čo nás baví a pri čom sa cítime dobre.

To by sme mali robiť všetci. Aj v živote.

Zuzana

Anglická kapela, ktorá hrá prevažne alternatívny rock vznikla v roku 1994. Je to jedna z kapiel „novšej“, rockovej éry. Najskôr hrali pod názvom Rocket Baby Dolls, čo v preklade znamená rockové bábiky. Neskôr sa premenovali na „Muse“. Pod týmto menom, v roku 1996 dostali šancu zahrať si na miestnom súboji kapiel. Ako to pre Muse býva zvykom, vybili zo seba na pódiu všetku energiu a každý dôvad zostal poznačený a nadšený. Napokon v súboji zvíťazili a tento moment bol pre kapelu klúčový. Matthew Bellamy (spev, gitara, klavír a syntetizátor), Chris Wolstenholme

(basgitara, doprovodný spev) a Dominic Howard (bicie a perkusie) ako členovia tejto skupiny ukončili štúdium na vysokých školách a začali sa naplno venovať kapele a hudbe. Muse spočiatku komponovali hudbu, ktorá bola známa pod názvom „Grunge“.. Skupina sa formovala a hrávali hudbu podobnú ako Nirvana alebo Soundgarden. V ich vývoji ich dosť ovplyvnili aj ich anglickí rovesníci ako Verve alebo Radiohead. V roku 1999 vydali ich prvý album Showbiz. Ich prvým albumom im fanúšikovia po celom svete začali robiť tržbu.

Showbiz-om začali Muse v povedomiach ľudí vyvolávať pocity nadšenia z dobre urobenej hudby. Skrátka, išlo to s nimi hore vodou.

Neskôr vyšli ďalšie štyri štúdiové albumy. Z koncertových albumov vyšli na svetlo sveta alternatívnej rockovej hudby dva albumy, a to v roku 2002 – Hullabaloo a v

roku 2008 album s názvom H.A.A.R.P. Muse je v súčasnosti jednou z najlepších koncertných kapiel na svete. Ich piesne ako napríklad pieseň Supermassive Black Hole z albumu Black Holes and Revelations a pieseň s názvom Neutron Star Collision (Love is forever) odzneli vo filmoch ságy Twilight.

Zuzana

V centre diania

Milí fanúšikovia heavy metalu, ale aj bežní zvedavci, v tomto príspevku sa vám pokúsim priblížiť túto pre mňa exkluzívnu udalosť a nezabudnuteľný zážitok.

Už je to dlhšia doba, čo som fanúšikom Ozzyho. Ešte cez leto som len zo zvedavosti prehliadal stránky s mojimi oblúbenými interpretmi, či náhodou niektorý z nich nezablúdi aj na Slovensko do Bratislavu. Boli prázdniny, času dosť, nič by malému odbehnutiu do Bratislavu neprekážalo. No bohužiaľ, Slovensko všetci obchádzali. Prišla škola, a ja z nudy zase obhliadam stránky interpretov, keď mi napadne, že Budapešť nie je vôbec ďaleko alebo určite aspoň bližšie ako Praha. Nuž, pozerám, a čo nevidím, Ozzy si nechával Budapešť na koniec, a aj keď práce pribúdalo, stále to bola dobrá príležitosť zažiť niečo špeciálne. Rodičia súhlasili a umožnili mi absolvovať toto hudobné podujatie, a tak sme sa v pondelok, 4. októbra, vydali do Budapešti. Bolo to pre mňa naozaj úžasné, pretože Ozzy bol a je jeden z mojich najobľúbenejších.

Koncert sa začína o 20tej a my už o 19tej parkujeme v parkovisku

haly. Hala to bola naozaj slušná, nová a priestranná. O 19:55 som už s otcom a jedným znáym, ktorý išiel s nami, zaujal miesto v priestore pred pódiom, kde sme mali zakúpené lístky. Dokonca ani mama si predstavenie nenechala ujsť a zakúpila si lístok na sedenie. Predskokana som vôbec nepoznal, bola to nejaká maďarská kapela. Predskokan začal hrať presne o 20tej. Bolo to pre mňa po prvýkrát, čo som stál pred pódiom, po bokoch ktorého bola vertikálna línia veľkých reproduktorov. Asi prvých 15 minút to bolo ako keby som mal 2 srdcia, ktoré búšia. Vibrácie z mohutných reproduktorov so mnou teda celkom triasli. No keď som sa trocha rozhýbal, som už vibrácie prestal vnímať. Bolo asi 20:50, keď sa spoza pôdia začalo ozývať volanie: „Vóo, óo.“ Po druhom

zvolaní začalo publikum odpovedať, pretože už bolo jasné, komu odpovedáme. Netrvalo dlho a na pódiu vystúpil Ozzy s kapelou. Dav začal skandovať „Ozzy, Ozzy!“ vzrušujúca atmosféra začína každým momentom gradovať. Prvými slovami nás vyzval, aby sme sa „odviazali“ a potom otvoril koncert vetou: „Let the madness begin“. Sekundu nato sa už začalo hrať. Ako prvú sme počuli pesničku „Bark At the Moon“. Pokračoval pesničkami Let Me Hear Your Scream, Mr. Crowley, I Do Not Know. V publiku bolo stále väčšie teplo, takže ho počas celého koncertu schladzoval dopredu pripravenou hadicou s hustou vodnou penou. Ja som bol v pozícii, kde sa už veľa peny nedostalo, ale tí v prvých radoch toho museli schytať veľa a byť mokrý minimálne odvrchu až dolu.

Nie som si istý, či som nebol "moc" mokrý, pretože to bolo ako osvieženie dokonca príjemné. Ďalej koncert obohatil aj o pesničku s Black Sabbath „Fairies Wear Boots“. Nasledovali: Suicide Solution, Road to Nowhere, Shot in the Dark. Ozzy potom predstavil svojich hudobníkov a nechal im vychutnávať si skandovanie. Zrazu sa poberá preč z pódia a začalo sa veľké gitarové a bubnové sólo. Začal som sa obávať, že po sólach už bude koniec, no ukázalo sa, že to bola iba prestávka, aby sa trocha usušil a posilnil hlas, keďže pri striekaní z hadice neušetril ani seba a skákanie s burcováním publiku môže dať taktiež zabrať. A teda po sólach sa pripravený Ozzy vrátil, aby to ďalej roztáčal. Po návrate odzneli: Rat Salad, Iron Man, Killer of Giants, I Don't Wanna Change the World. Pri pokojnejších s nami kýval rukami, inokedy, keď bol tempo rýchlejšie a text veselší, nás zase

pobádal tlieskať rukami nad hlavou či skákať v rámci možností davu. Neskôr (pre istotu) použil na schladzovanie aj 4 kýble s vodou, pričom jeden si vyhradil pre seba.

Pri posledných pesničkách sa už tváril, že chce odísť, ale publiku sa, naštastie, podarilo zbierať sily na jeho privolávanie, čo malo za následok čakávanú pesničku „Crazy Train“, a taktiež ešte dva prídavky vo forme rozlúčkovej „Mama I'm Coming Home“ a široko populárnej a epickej „Paranoid“ ktorú som hlavne ja horivo očakával a ktorá bola už definitívne posledná. Pre malú ukážku, ako vyzerala komunikácie medzi ním a publikom: Ozzy: „I caňt f****n hear you“ P: „Ozzy, Ozzy!“ Ozzy: Lauder Lauder Comon everybody, one more song, one more song “P:“ Ozzy, óoo, one more song, one more song “Ozzy:“Okey, but promise me, you will be crazy as never before “.....

Na záver skonštatujem, že to bolo niečo úžasné a že ani vek tejto legendy, ktorý je úctyhodných 61, nezabránil, aby sa táto udalosť stala doživotnou spomienkou všetkých účastníkov.

Martin

Nová technológia už aj u nás

Už ste niekedy premýšľali nad kúpou počítača, ktorý je prenosný, extra výkonný, štýlový, tenký a ľahký? Ak ste na väčšinu otázok odpovedali áno, tak iPad je tá správna volba pre vás. iPad je najnovší výrobok spoločnosti Apple. Jeho predaj začal v Amerike 5.4. tohto roku a koncom mája sa konečne dostal aj k nám do Európy.

Dalo by sa povedať, že iPad je dotykový počítač, veľký ako papier, hrubý len 13,4 milimetra a výdrž jeho batérie je priemerne desať hodín. Ale prejdime k recenzii:

videá, ktoré si môžete importovať do iPadu. Je tu samostatný program Youtube a ten zaručí rýchle prezeranie internetových videí. Ďalej sú tu fotografie, hudba, e-maily, internetový prehliadač. Na záver sú to programy, v ktorých môžete nakupovať platené aj neplatené aplikácie. Tento obchod ponúka množstvo aplikácií, čo poskytuje neskutočnú rozšíriteľnosť. Teraz by som sa venoval aplikácii iBooks – ponúka možnosť čítania kníh v elektronickej podobe. Po otvorení vás privítajú priateľsky vyzerajúca domáca knižnica, v ktorej budú vaše kníhy uložené.

Knihy si môžete stiahnuť priamo do vášho iPadu v priebehu niekoľkých sekúnd. Ako sa dalo očakávať, obchod ponúka platené kníhy, ale nachádza sa tam aj samostatná sekcia neplatených kníh. Po stiahnutí kníhy vám stačí iba jeden dotyk a príbeh sa začína. V knihe si

Po zapnutí iPadu na tzv. Home screen budete mať základné predinstalované aplikácie. Medzi tieto aplikácie patrí napr. kalendár, kontakty, poznámkový blok, mapy, (ktoré sú prepracované do každého detailu). Taktiež tam patrí samozrejmá možnosť prezeráť

môžete nastaviť jas, štýl a veľkosť písma. Reálnosť kníh dodala skutočnosť, že strany presvitajú. Spoločnosť

Apple taktiež vyriešila problém so spätnou kompatibilitou aplikácií z iPhone na iPad, a to tak, že po zapnutí aplikácie pre iPhone sa vám automaticky poskytne možnosť zväčšiť ju na celú obrazovku.

Doteraz sa iPad predáva iba v deviatich krajinách Európy (Slovensko medzi nimi nie je). To taktiež znamená, že každá krajina z tohto zoznamu má aplikácie a kníhy vo svojom vlastnom jazyku. Preto si ešte hodnú chvíľu počkáme na slovenskú podporu kníh a aplikácií. Jedným minúsom iPadu je, že nepodporuje možnosť spustiť flash player, čo môže spôsobiť malé problémy pri prezeraní niektorých webových stránok. iPad sa zatial predáva v rôznych verziach pamäte od 16GB po 64GB a v dvoch kategóriach: WiFi alebo WiFi + 3G. Či už ste si iPad vybrali za svoj budúci počítač, alebo nie, to závisí len a len na vás. Ale treba určite poznamenať, že spoločnosť Apple prišla s ďalším víťazstvom.

Matej

Lopta je geniálny vynález. Má dokonalý tvar – je guľatá ako zemeguľa, ako Slnko. Je nádherná guľa, guľka, guľôčka. Je krásna, príjemná, oku ľahodiaca, ako stvorená na hranie. Hra s loptou poskytuje rozkoš, ktorá nie je porovnatelná s ničím iným. Od malulinkej pevnej golfovej loptičky cez ľahučkú pingpongovú, skvelú tenisovú, jemnú volejbalovú, nepremokavú vodnopólovú, šíšatú rugbyovú, až k nádhernej futbalovej a až po tú najkrajšiu, ktorá je zmenšené slnko, dokonalá, oranžová basketbalová lopta. Niet vo vesmíre úžasnejšieho tvaru, nič neprečnieva, nič nechýba. Ved' aj Pánboh si ho vyvolil za svoj základný princíp, nie kocku, nie hranol, ale guľu. Lopta je veľká guľatá radosť, nekonečná guľatá rozkoš, pohyblivá guľatá droga, skackavá kamarátka a veľká manipulátorka. Loptu si môžete prihávať, hádzať, kopať, šúlať,

pinkať, nadhadzovať, frajersky točiť na prste. Lopta je srdce tisícorakých zábav, súťaží, radostí. Pozrite sa do parku, dvaja stoja oproti sebe, hádžu si loptu a sú takmer bezdôvodne šťastní. Neviem, či mi v živote niečo prinieslo toľko radosti a pohody

Lopta

ako lopta. Dokázal som sa s ňou láškať, zabávať, predvádzať, žiaríť. Vedel som ju prihávať, priať, stlmiť, driblovať s ňou, vykopávať ju alebo nadhadzovať. Pinkať si ju, drnkať a nadrnkávať. Môj rekord bol dvadsaťšest nadrnknutí, kto vie o čom hovorím, tomu je to jasné, a ostatným by som zbytočne niečo vysvetľoval. S loptou človek nikdy nie je sám. Stačí, ked' stojí mierne rozkočený, drží loptu v

ruke a hladká ju. Ale môže ju šikovne hodíť o stenu a znova chytiť, vykopávať do výšky, ležať v posteli a hádzať ju tak, aby sa nedotkla plafónu. Alebo sa naopak od neho odrážala. Basketbalisti dokážu loptu pred hodéním zakrútiť tak, že sa po odraze vráti do ruky. S loptou môžeš oddychovať, machrovať, plávať, môžeš si ju dať pod hlavu alebo ju iba tak držať a byť šťastný a pyšný – mám loptu. Človek vlastní dom, auto alebo zlatý poklad, ale je osamelý. Iba lopta láka ľudí. Stačí, aby sa niekto postavil na roh ulice s loptou v ruke, a o chvíľu sú okolo neho cudzí ľudia a neuveriteľne priateľsky sa s ním zapoja do hry. Lopta je geniálny moderátor vzťahov, lopta je stred vesmíru a srdce našich ambícií. Ten, čo prvý hodil loptu do hry, si zaslúži titul Boh. Pán Boh. Lebo nikto po ňom už nič lepšie nevymyslel. Vďaka Boži za loptu. Tá sa ti fakt podarila.

Povedz to!

Často sa ocitáme v situácii, ked' chceme tomu druhému niečo povedať. Avšak nie vždy je to také ľahké. Vyžaduje to odvahu a trpečlosť. Hlavne ak ide o nepríjemné záležitosti. Vtedy si kladieme otázku: Ako mu to len poviem?

Väčšina z nás to rieši cez internet, či mobil. Môžeme to urobiť z pohodlia svojho domova a bez stresu. Ale mohli by sme to takto robiť stále? Určite nie. Práve takéto situácie nás pripravujú na život. Ľudský kontakt je vo svete veľmi dôležitý. Nemali by sme sa skrývať sa správy a SMS-ky. Aj keď je to niekedy nepríjemné treba to len dostať zo seba. Povedať to tomu človeku do očí. To je naozajstné umenie. Je to tak dobré pre nás aj pre tých druhých.

My by ste sa napr. tiež nechceli dozviedieť z SMS-ky, že nám partner dáva kopačky. Alebo by nám to

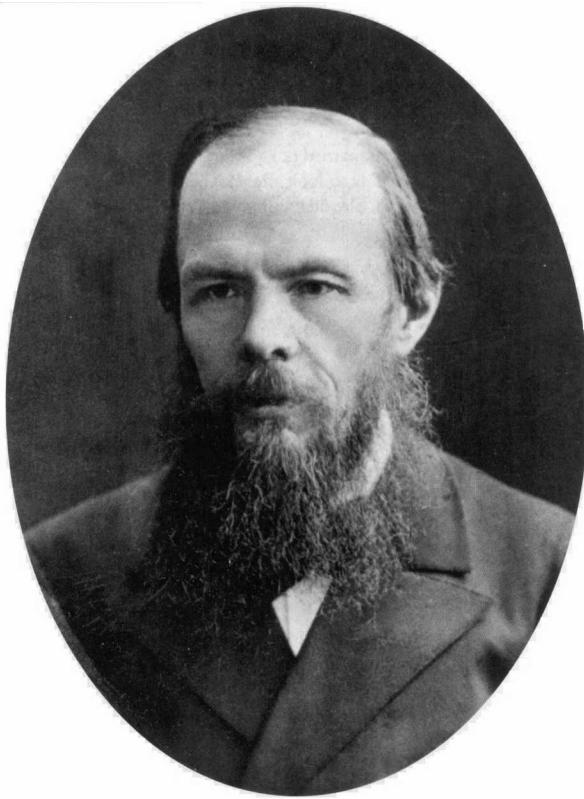
povedal niekto iný. To by tiež nebolo najlepšie. Preto ked' sa vžijeme do kože človeka, ktorému sa niečo také stane, zistíme, že to naozaj nie je dobrý nápad.

Občas si tiež uvedomíme, že k tomu druhému niečo cítíme. Má to zmysel vôbec riešiť? Ved' mu to napíšeme cez internet. Dohodneme si rovno aj stretnutie a všetko je vybavené. Ale čo ak sa dostavíme na to stretnutie? Budeme mať tú odvahu pozrieť sa mu do očí? Alebo sa vrátime domov a na počítači mu napíšeme, že to nemá cenu? To by sme mu teda dost ublížili.

Jednu vec by sme si mali zapamätať. Internet ani mobil nás nenaučia ako dať najavo svoje pocity. Iba reálne situácie nám poradia čo treba robiť a to nás posunie d'alej. Každý z nás si tým musí prejsť.

Začnime ľuďom smelo hľadieť do očí. Nebojme sa povedať, čo máme na srdci. Ved' na to sme tu.

Barbora

"Nezáleží na tom, ako žiť, ale žiť!"

Dostoevskij

Mám úctu k ľuďom a najväčšiu asi k ľuďom mûdrym.
Dostoevského si vážim, bol to určite pozoruhodný muž, ale tento jeho výrok mi nedá pokoja, pretože je možné ho vysvetliť dvoma spôsobmi : jedným, ktorý prijímam a súhlasím s ním, a druhým, ktorý odsudzujem a zatracujem.

Človek to môže pochopiť tak, že aj keď nežije v najlepších podmienkach a život nevyzerá najlepšie, musí žiť. Nie uzavrieť sa a odmietať všetko a všetkých, ale nájst si v tom čiernobielom svete kvapku farby. A kvôli tejto kvapke žiť. Preto ŽIŤ neznamená, že vaše telo vykonáva všetky životné funkcie a bezproblémovo funguje. Žiť znamená užiť si a precítiť každý moment nášho bytia, či je smutný, alebo šťastný, daždivý alebo plný slniečka, červený alebo biely. Stačí len, aby sme ho prežili naplno, a nie len naoko, pretože keď žijeme, žiadny deň nie je všedný. Prežívaním sa všednosť vytratí a v každom dni vidíte niečo nevšedné, zaujímavé, kuriózne a nádherné. Získavate akési snaženie sa o prežitie okamihov neopakovateľne. Ak chceme ŽIŤ, musíme každý deň skúsiť robiť niečo inak ako v ten predchádzajúci. Lebo aj malá zmena

nabúra stereotyp a posunie nás bližšie k prežívaniu a to všetci potrebujeme.

Človek si však tento citát môže vysvetliť aj tak, že keď už žije, je to jeho najvyšší možný stupeň a nezáleží na tom, ako žije, stačí, že dýcha, prijíma potravu, atď., atď. Stane sa z neho pasívny človek, ktorý nežije – iba prežíva. zo dňa na deň vo svojej pasívnej ulite, ved' načo by žil aktívny život? Načo by smeroval k vyšším cieľom? Načo by zlepšoval kvalitu svojho života, keď stačí jednoducho žiť? Takíto ľudia nemajú o žití ani poňatia. Znie to zvláštne, ale je to tak, preplávajú životom bez toho, aby sa snažili zlepšiť ho a bez akýchkoľvek pozastavení sa nad krásou vecí. Nevšimnú si, aký krásny je dážď v lete, nepočujú vtáčí spev a nevidia, koľkými farbami hrá lúka pod ich oknami. Takáto existencia sa pre mňa zdá zahodenou, takže verím, že Dostoevskij myslel tú prvú možnosť.

...nezabúdajte žiť...

Trisha

Pravda

Pravda je ako obraz. Jeden v nej vidí krásu, ale príde druhý a povie, že to nie je ani trochu umenie.

Pre mňa vždy bola a stále je veľmi veľkou hodnotou pravda. Pravdaže, klamala som už vo svojom živote, nebudem sa hrať na neviniatko, ale mne na to vždy prídu hned', ako tú lož vyslovím. Ja jednoducho neviem klamat'. Vždy je to na mne vidieť a nikto mi aj tak neuverí. Vždy mi to ale pripadalo dobré. Pretože mi mohol každý veriť, lebo keby som klamala, tak by to ľahko zistil. Bola som neskutočne rada, že mám chybu práve v tejto oblasti. Ved' vždy je dôležité hovoriť pravdu, nie?

V posledných mesiacoch zistujem, že keby som vedela klamať, a to poriadne, bolo by to ďaleko jednoduchšie. Nedokážem mame povedať, že idem von s Ivonou, keď idem na rande s Martinom. Nedokážem povedať profesorovi, že to, čo mám na nohách, sú prezúvky, ak to tak nie je. Je to čím ďalej, tým ľažšie.

Ale aj tak si hovoríme, že tá pravda je predsa len lepšia, že sa mi to raz vráti, že sa nemusím učiť klamať, že takto to bude vždy lepšie.

V anglickom jazyku existuje jeden zaužívaný idiom: white lie. Znamená to milosrdná lož. Ale je takáto lož správna? Je správne povedať umierajúcemu človeku, že je to v pohode, keď viete, že to tak nie je? Asi áno. Dáte mu tým nádej, ktorá je v tomto idióme prezentovaná bielou farbou. Ale čo potom, keď viete, že vašu najlepšiu kamarátku podviedol muž. Bude aj to milosrdná lož, keď jej povie, že všetko je ok? Asi nie. Lebo to jeho klamstvo vypláva aj tak na povrch. Možno nie dnes, možno nie o týždeň, ale možno o mesiac.

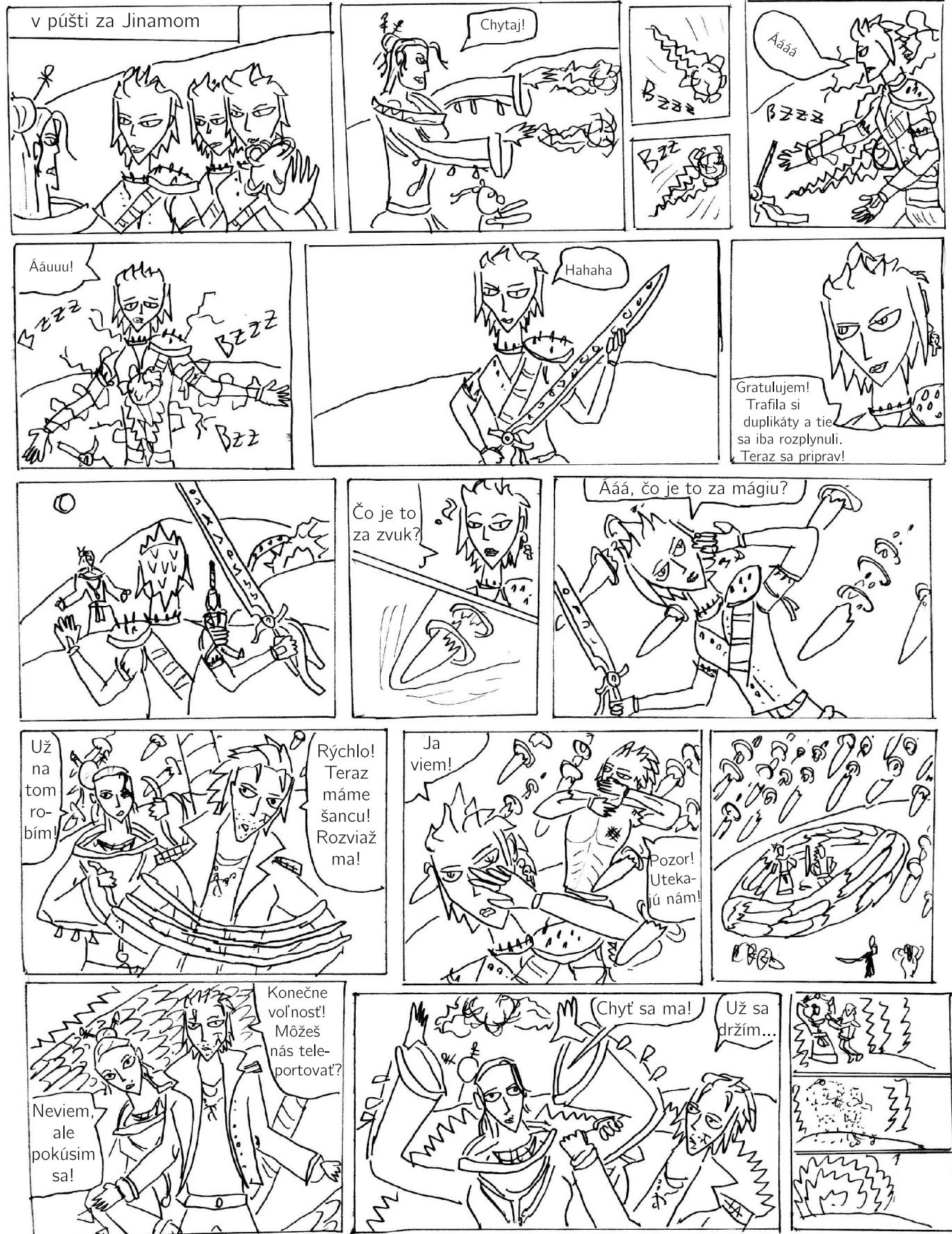
Klamstvo nie je trvalé. Vždy sa preváli. Skôr alebo neskôr. Ale pravda, tá je večná.

Neklamme si:)

Trisha

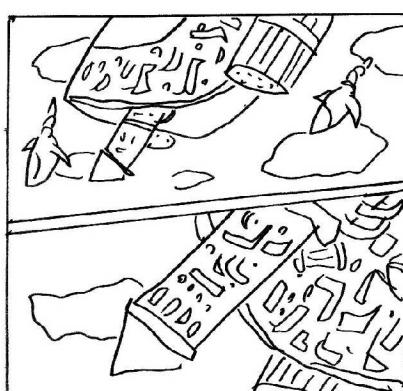
TAJOMSTVO REPTERRY:

4.časť: Útek

Pár kilometrov severne od Jinamu, materská loď Agrielovej flotily

Za Jinamom, 5 km od miesta väznenia

Hej vy, na otázku, čo vás zachránilo poznám odpoved!

Pokračovanie nabudúce!

